

at raade Bod. — Dernæst omtalte den høit-
 ærede Minister de Vanfæligheder, som vilde
 reise sig ved en saadan Ordning. Der kunde
 blive Spørgsmaal om, hvem der skulde være
 Kirkefanger, hvem Ansvar for Kirkekarrene
 eller for Kirkens Keenligholdelse m. m. skulde
 paahvile. Det er netop det, Forslagsstillerne
 have forudsæet, og som de i § 3. have overladt
 til Ministeriets nærmere Ordning. Det fore-
 kommer mig virkelig, at, naar den lovgivende
 Magt giver Ministeriet en saadan Bemyndi-
 gelse, maae disse Forhold let kunne ordnes ad-
 ministrativt ved Regler, der kunne gjælde for
 besleegtede Tilfælde i Almindelighed. Saavidt
 mig bekjendt, har der allerede paa ikke saa
 Steber her i Landet viist sig Trang til en
 Lov som den foreliggende, og jeg kan ikke op-
 give det Haab, at den høitærede Minister, naar
 denne Trang giver sig tilkjende saavel her i
 Folkethinget som, hvad jeg haaber, ogsaa i
 Landstinget ved at vedtage Loven, da vil
 kunne høre de Tvivl, der for Diebliffet ere
 hos ham angaaende Lovens Virksomhed. Jeg
 haaber, at han vil forelægge den for Hans
 Majestæt Kongen til Underkrift, og i det
 Haab skal jeg bringe et Spørgsmaal paa Bane,
 som vel i Almindelighed angaaer de kirkelige
 Love, der her vedtages, men ogsaa specielt ved-
 kommer denne Lov, nemlig Spørgsmaalet om,
 hvorvidt denne Lovs Gyldighed skal strække sig.

Der er, som bekjendt, en Deel af Hertugdø-
 mmet Slesvig, der har kirkelig Lovgivning
 tilfælles med Kongeriget. Dette Forhold har
 i Tidens Løb fremkaldt og maattet fremkalde
 Vanfæligheder, da det i verdslig Henseende er
 lagt hen under en anden Øvrighed og en an-
 den Lovgivning, især da Stat og Kirke ere saa
 sammenblandede. For Derne Als og Erøes
 Vedkommende har man ved en særlig Lov af
 7de November 1832 søgt at begrænse og be-
 stemme dette Forhold. For den anden større
 Deels Vedkommende, nemlig Tørningelehn, er
 der ikke nogen saadan nyere Lov til at fastsætte
 Grændsen mellem det kirkelige og Borgerlige,
 mellem Kongerigets og Hertugdømmets Lov-
 givning. Derfor er der ogsaa her allerede
 opstaaet flere Vanfæligheder med Hensyn til
 Kongerigets kirkelige Love, da man ikke vidste,

hvorvidt de gjaldt eller ikke. Disse Vanfælig-
 heder ere blevne yderligere forøgede, efterat
 Kongerigets Befolkning i Rigsdagen har faaet
 en lovgivende Deelagtighed i de kirkelige Love,
 medens den tønningelehnse Befolkning jo ikke
 kan vælge til Rigsdagen. Spørgsmaalet bli-
 ver altsaa nu tillige: gjælde de kirkelige Love,
 som vedtages her paa Rigsdagen for Kongeri-
 gets Vedkommende, ogsaa for den Deel, som
 fra tidligere Tid har været forbunden med
 Kongeriget med Hensyn til de kirkelige Anlig-
 gender, men som ikke have Repræsentanter paa
 Rigsdagen. Dette Spørgsmaal har, saavidt jeg
 veed, endnu ikke fundet sin Besvarelse. Denne
 Lovs Forgænger, den om Sognebaandets Løsning,
 har afstedkommet adskillige Vanfæligheder, navn-
 lig i Tørningelehn, idet man, efter hvad der
 er mig bekjendt, paa flere Steber har forudsat
 som en Selsølgge, at den gjaldt, og som Følge
 deraf gjort Brug af den, uden at man har
 kunnet opnaae Anerkjendelse fra Regjeringen
 om, at denne Brug var lovhjemlet. Derfor
 denne Lov, som jeg haaber, bliver vedtagen, vil
 den imidlertid forøge disse Vanfæligheder, saa-
 meget mere som Bygningerne, hvori de kirkeli-
 ge Handlinger skulle foregaae, maaskee maae
 betragtes som verdslig Eiendom og altsaa høre
 under den verdslige Lovgivning. Det er maaskee
 rimeligt, at dette ikke er Tilfældet; jeg troer
 det ikke, men det er ialfald tvivlsomt. Der
 kan altsaa maaskee opstaae Vanfæligheder med
 Hensyn til Udførelsen af denne Lov, hvis den
 faaer Hs. Majestæt Kongens Underkrift, og
 jeg vilde derfor meget ønske, at hele dette For-
 hold blev ordnet paa en nogenlunde klar Maade.
 Jeg troer, at der netop fortiden er saadanne
 Forhold tilstede med Hensyn til Hertugdømmets
 og Kongerigets Bestyrelse, at man turde haabe,
 at en fælles Overenskomst vilde være mulig
 paa et nogenlunde retfærdigt og billigt Grund-
 lag. Desværre har Hertugdømmets Regjering
 tidligere søgt at gaae Kongerigets Lovgivning
 temmelig nær, jeg tør maaskee sige, altfor nær,
 men nu kan man vel haabe, at det vilde blive
 ordnet paa en mere billig og retfærdig Maade.
 For mig staaer det klart, at naar Hs. Majestæt
 Kongen giver sin Underkrift til en kirkelig Lov,
 som er vedtagen her paa Rigsdagen, gjælder
 denne Underkrift ikke alene for den Deel af